

— Чудесен заек! — вдигна го нагоре старецът. — Ще си го задушим!

След това старците отидоха на онова място, където беше дупката, извадиха гърнето с жълтиците и си тръгнаха.

Беше вече мръкнало. Стадата се връщаха от паша. Кравите мучаха.

— Чуваш ли, дядо, как мучат кравите?

— Какви ти крави! Това са дяволите.

— Ами къде отиват?

— Отиват да одерат кожата на нашия господар!

Прибраха се старците у дома си и заживяха нашироко. Бабицката пилееше парите с две шъпи. Всеки ден гости канеше, напълни къщата с непотребни дрехи. Старецът търпя, търпя, най-сетне я посъветва кротко да не пилее парите за непотребни вещи. Бабицката кипна:

— Ти, — викна тя, — искаш да заграбиш всичките жълтици! Само тая работа няма да я бъде! Ще се оплача на господаря!

И като отиде при господаря, тя му разказа за намереното гърне и го помоли да раздели жълтиците поравно.

Господарят скочи и отиде при стареца:

— Ах, ти разбойнико! — викна той, — намерил си пари в моята гора и не си ми казал! По-скоро давай златото!

— Моля ти се, господарю, аз нищо не зная. Никакво гърне не съм намирал.

— Лъже! — обади се бабицката, — цяло гърне намери.

— Слушай, веднага дай парите, или зло ще патиш! — извика господарят.

— Отгде да ги взема? Господарю, аз те моля да разпиташ бабицката ми, кога и къде съм намерил тия пари, за които тя разправя.

— Разкажи, бабо, къде и по кое време намерихте гърнето? — обърна се господарят към бабицката.

— Ще разкажа, — почна бабицката. — Вървахме ние през гората по онова време, когато от небето паднаха един милион кравайчета.